

som i Udlandets Øjne ved Albertis Snyderier er bragt ind over det danske Folk, og som dette ingenlunde fortjener.

Jeg vender mig derefter til den politiske Del af det foreliggende Forslag til Beslutning, den politiske Skade eller de politiske Følger af Albertiaffæren. Der er, forekommer det mig, ingen Tvivl om, at da Regeringen, efter at Alberti havde afsløret sig selv som Bedrager, besluttede sig til at blive til Rigsdagssamlingens Begyndelse for at hjælpe til at klarlægge og bøde paa Ulykken saa godt som muligt, vakte det udelt Tilfredshed hos Befolkningens store Flertal; derom er der for mig slet ingen Tvivl. Og at Regeringen tillige ansaa det for mere mandigt, at den blev og tog det Stød, som man paa Forhaand kunde vide vilde følge af Albertiaffæren, vakte ogsaa Tilfredshed ude i den store Befolkning. At de Partier, der i en Aarrække med alle Midler havde bekæmpet Regeringen, meddelte os, at nu syntes de, at det var bedst, at Regeringen gik sin Vej, ja, det vil jo ikke forandre nogen. Derimod virkede Efterretningen, som hurtig fulgte paa, om, at Ministeriet havde demissioneret, nedslaaende i vide Kredse, idet man heraf frygtede et Brud paa det parlamentariske System. Men Forholdet var altsaa dette, at Regeringen havde ændret sin tidligere Beslutning om at blive og havde demissioneret. Derved var jo den politiske Forvirring unægtelig øget i en meget betydelig Grad, og derved vare vi bragt ind i et politisk Kaos.

Nu havde det været at vente og haabe, at alles Bestræbelser vare blevne rettede paa atter at bringe os ud af dette Kaos. Men desværre saa man, at der skulde slaas politisk Mønt af de sørgelige Begivenheder, der vare foregaaede. Der blev frit Spille- rum for politisk Spekulation, og Oppositionspresen overøste daglig Regeringen og den Bondestand, hvis Repræsentanter — det maa dog erkendes — have gennemført den største sociale Lovgivning, siden vi fik den fri Forfatning, med Spandefulde af Haan og Spot. Ganske særlig gjaldt det den københavnske Oppositionspresse. For Udlandets Øjne skulde Regeringen og den danske Bondestand klines saa tæt op ad Forbryderen Alberti, som det i det hele taget var muligt, saaledes at udenforstaaende næsten maatte faa det Indtryk, at det var tvivlsomt, om der overhovedet kunde findes hæderlige Folk indenfor Regeringen og Venstrereformpartiet. Der kan ikke findes Ord stærke nok til at fordømme en saadan Fremgangsmaade. Jeg

mindes, at der af et æret Medlem her i Tinget forleden Dag til Tingets Medlemmer privat blev omsendt et Forslag, som skulde tjene til at hæve Tingets Værdighed. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Tingets Værdighed bør hæves, og jeg skal derfor ogsaa passe paa ikke at krænke Tingets Værdighed ved at bruge Udtryk, som vilde bringe mig i Strid med den højtærede Formand, men ellers laa det nær at bruge meget stærke Udtryk i Anledning af de voldsomme Angreb, som saaledes ere rettede paa en enkelt Stand. For ingen har vel Sorgen, Harmen og Skuffelsen over Albertis Bedragerier været større end for Regeringen og det Parti, hvis Tillid havde været medvirkende til, at han kom til at beklæde sin tidligere høje Stilling, og paa denne dybe Skuffelse preller i Virkeligheden al Haan og Spot af. Vi bryde os ikke derom, tage den blot som et Tidens Tegn og ønske kun at rette vore Bestræbelser imod at faa udrettet det bedste for Folk og Land til at bøde paa, hvad der er sket. Men ganske mærkeligt er det dog at se, at den Presse, der giver sig ud for at være mere demokratisk end Venstrereformpartiets Presse, og som bæres af de Politikere, der paa- staa om sig selv, at de ere mere demokratiske end vi andre, nu kappes med Højrepressen om at skrive om „Degne- og Bonderegimentet“ og udkaste Planen om sammen med Højre at gaa i Folketog til Hans Majestæt Kongen for at befri Landet for dette Regimente. I gamle Dage skrev Højre om „Transtølvlerne“ og „de kofteklædte“; deri var der dog i det mindste en Smule af et Signalement. Men naar et københavnsk Blad i disse Dage har ladet Udgydelserne kulminere i et front Hjertesuk om, at „Fanden skulde annamme J. C. Christensen og alle Bondebæster i deres Grave“, med Tilføjelse af et „Amen“, er det kun et Vidnesbyrd om, hvilken Presse der taales her i København. Og det er desværre ikke Skillingspressen alene, der har ført en saadan Tone, som er i højeste Grad skikket til at forgifte Forholdet mellem By og Land til ubodelig Skade for et godt Samarbejde i Fremtiden.

Men først og sidst ere de voldsomme Angreb jo rettede paa den Mand, der i første Række har været det parlamentariske Systems Leder her i Landet siden 1901, den højtærede Konseilspræsident. Et Provinsblad har endogsaa drevet det til at skrive, at Konseilspræsidenten i Fremtiden er uværdig til at beklæde et hvilket som helst offentligt Tillidshverv. Nu er